

Sygn. akt IV KK 105/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. B. (B.)**

skazanego z art. 280 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 maja 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 października 2021 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt V K [...],

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego K. B. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 października 2021 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt V K [...] m.in. w zakresie obniżenia wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności do lat trzech, formułując w tym nadzwyczajnym środka zaskarżenia zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez „rozpoznanie sprawy w Sądzie I instancji oraz rozprawy odwoławczej w nienależycie obsadzonym składzie, albowiem (jak dalej wywodził obrońca w zarzucie – uwaga SN) w skład sądu pierwszej instancji i w skład sądu odwoławczego wchodziły osoby

powołane na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), co skutkowało nieważnością postępowania i prowadziło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Jednocześnie we wskazanej kasacji obrońca skazanego zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia, przy czym wniosek ten nie został uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego na uwzględnienie nie zasługuje.

Stosownie do art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Należy przypomnieć, że instytucja ustanowiona w art. 532 § 1 k.p.k., będąca odstępstwem od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania możliwe jest dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Akcentowana przez obrońcę kwestia nienależytej obsady sądów poprzez udział w składach orzekających tych sądów osób powołanych na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018 poz. 3) jest bez wątpienia zarzutem o dużym stopniu prawdopodobieństwa jego uwzględnienia, w szczególności w kontekście wiążącej wszystkie składy orzekające Sądu Najwyższego uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-

4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7). Rzecznik wszelako w tym, że pkt 2 powołanej wyżej uchwały dla stwierdzenia wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wymaga przeprowadzenia testu w celu wykazania, iż wadliwość takiego powołania, w konkretnych okolicznościach, doprowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu przepisów konstytucyjnych i konwencyjnych czego na chwilę obecną stwierdzić nie można. Co więcej, powyższa problematyka – w tym przy uwzględnieniu wyroków Europejskiego Trybunału Prawa Człowieka powołanych zresztą w kasacji – wymaga doprecyzowania o czym przekonuje postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2022 r., I KZP13/21, o przekazaniu składowi powiększonemu zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy, a dotyczącego wprost przedmiotowej materii. W tym stanie rzeczy przesądzenie na obecnym etapie wstępnego badania sprawy przez Sąd Najwyższy wadliwości wyroków sądów orzekających w sprawie skazanego K. B., jako dotkniętych wadą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., uznać należy co najmniej za przedwczesne.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, iż wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Sam wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie został wzbogacony o jakąkolwiek dodatkową argumentację, która mogłaby stanowić podstawę do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Co więcej, mając na uwadze wymiar orzeczonej wobec wyżej wymienionego kary (3 lata pozbawienia wolności) z dużym prawdopodobieństwem można założyć, że nawet uwzględnienie wniesionej na korzyść skazanego kasacji czyniłoby koniecznym rozważenie zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego o jakim mowa w art. 538 § 2 zd. 2 k.p.k., a to w związku z przesłankami określonymi w art. 258 § 2 k.p.k.

Całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań implikował wydanie orzeczenia jak w części dyspozytywnej.

a.s.